

Người Trong Mơ

Hải-Vân

Tối hôm ấy, một buổi tối thứ sáu, vừa cơm nước xong, tôi leo lên giường; giống hệt như khung cảnh trong mấy câu thơ:

Nếu mắt em,
Anh đau-khổ lắm!
Tình càng thắm càng đau!

Nếu mắt em,
Anh sẽ ủ-rũ,
(Vẫn là tuồng-tích cũ.)
Đi làm về,
Ăn hai ba miếng.
Chui vào chăn lạnh,
Nghe tiếng thời-gian.

(Kim-Vân, Nếu)

Tuồng-tích cũ thì đúng. Đã nhiều ngày như vậy. Hai chữ mắt em chưa đủ. Vì chưa có, nên cái mắt bẽ-bàng hơn đã có.

Buổi sáng có người nói với tôi: "Nó coi ông như cỏ rác! "

"Nó" là Phương, người tôi thương, dù chưa gặp, chưa biết gì về nhau. Lúc nghe, tôi có cảm-giác như bị cái tát vào mặt. Thực lòng mà nói, tôi chưa muốn gặp. Trong đầu tôi, tôi thấy rõ chưa đến lúc nên gặp nhau. Chưa đến ngày đến giờ. Tôi chỉ bực mình vì sự liên-hệ giữa tôi và Phương bị quá nhiều người gây rắc-rối.

- Nói ông khùng cũng đúng. Chưa gặp bao giờ mà lại thương! Biết mặt mũi người ta thế nào? Tính nét ra sao?

Thiên-hạ càng nói, tôi càng thương. Tôi đã bị nói xấu. Có người còn đặt chuyện ra để nói. Vì thế khi nghe thấy những lời bàn-tán về Phương, tôi bênh. Không cần đúng hay sai.

Thương thì thương. Nhưng nghe nói Phương coi tôi như cỏ rác, tôi đau lòng vô cùng. Càng thương lại càng đau. Chẳng khác gì cảm-giác của người bị chính con mình phản mình, hay cái căm-giận của người đàn ông bị vợ hét vào mặt "Tôi ngủ với bạn anh đó. Anh có dám bỏ tôi không?"

Tại sao không hỏi thẳng? Tôi cũng không hiểu tại sao tôi không dám nhắc điện-thoại lên gọi cho Phương. Vì tự-ái chằng? Hay chưa đến giờ?

Có thể cả hai. Đã từ lâu tôi vẫn thấy mờ-mờ trong trí nhớ, chúng tôi đã gặp nhau từ xưa tự xưa. Dịp nào, ở đâu? Tôi không rõ. Nhưng biết chắc là đã gặp.

Trước đó gần một năm, tôi nói chuyện với Phương qua điện-thoại. Hai lần đầu tốt-đẹp. Chúng tôi nhận nhau là bạn. Không biết tại sao lần thứ ba có sự hiểu lầm. Lối nói của Phương làm tôi giận. Lòng thành của tôi bị hất-hủi. Tôi viết một lá thư dài sáu trang để giải-thích. Tôi tưởng Phương sẽ hiểu tôi. Ai ngờ hố ngăn-cách còn tệ-hại hơn.

"Sẽ có ngày em hiểu anh!"

Tôi hi-vọng như vậy.

Có nhiều người khuyên tôi nên gặp Phương. Có gặp mới tỉnh ra được. Phải biết người ta tốt hay xấu, hay hay dở mới nói tới thương hay không thương. Vội-vàng quá không nên. Nếu vì cùng cảnh-ngộ mà bênh thì cũng nên biết người ta có cùng cảnh-ngộ với mình không?

Thiên-hạ nói có lí. Mấy người tìm cách để tôi gặp Phương. Tôi từ-chối. Có người nói khích: "Đừng chạy trốn sự thực. Sự thực bao giờ cũng phũ-phàng. Nếu thực tình với người ta thì phải chạm trán mới biết được. Mơ-mộng vu-vơ chỉ là vô-tưởng."

Họ làm tôi điên đầu.

Đương lúc mơ-mơ-màng-màng, có tiếng điện-thoại reo:

- Tới Văn-nghệ Hội-quán sẽ gặp tiên.

Nhìn lên tường, đồng hồ chỉ tám giờ rưỡi.

"Ai gọi? Không phải là giọng người quen.

Thôi! Cũng đành nhắm mắt đưa chân, thử xem Con Tạo xoay-vặn ra sao?

Nguyễn-Du có thể đúng. Cứ thử xem!"

Tôi vùng trở dậy, lấy quần áo vào nhà tắm.

*

Phương yêu-quý,

Ít lâu nay, bạn-bè và những người quen biết đều nói tôi buồn vì thương Phương mà Phương coi tôi chẳng ra gì.

Làm sao để giải-thích?

Sự thực, khó chối-cãi. Chính tôi nói tôi thương Phương ở khắp nơi, trước đám đông, trên báo-chí. (Tôi muốn ngăn-chặn những người đem cuộc đời của Phương ra bàn-tán). Đã có lần tôi nói tôi thương Phương và bảo-vệ Phương như bảo-vệ một người cùng cảnh-ngộ. Chẳng ai tin. Nếu tôi nói tôi không hề thương Phương vì nhan-sắc (đã gặp bao giờ đâu mà biết đẹp hay xấu), nếu tôi nói tôi không thương Phương vì địa-vị hay tiền-bạc (đã biết gì về Phương đâu), cũng chẳng ai tin. Tất-nhiên phải có lí-do nào đó. Đúng không?

Trong lá thư trước, tôi viết để giải-thích tại sao tôi thương một người tên là Phương. Chính lá thư này làm Phương hiểu lầm tôi. Thấy phản-ứng tiêu-cực của Phương, tôi biết đã viết không khéo.

Tôi không khéo ăn khéo nói từ nhỏ. Không phải riêng gì Phương, có nhiều người đã hiểu lầm tôi.

Nếu thực sự lá thư trước làm Phương mất lòng, tôi xin lỗi. Tôi không có ý làm Phương buồn. Một người rung-động tận đáy lòng, làm thơ khen tặng một người, không thể có ý không tốt về người đó. Phương là nguồn thơ của tôi, dù tôi điên, tôi cũng không làm như vậy.

Hôm qua, Phương đã thấy tôi. Tôi cũng bình-thường như mọi người. Đúng không?

Đã đến lúc chúng mình nên xóa-bỏ những sự hiểu lầm. Tôi không xin Phương dành cho tôi một chút cảm-tình nào. (Tôi không bao giờ cầu-xin tình-cảm của bất cứ ai. Tình-cảm, theo tôi, không nên vì cầu xin, năn-nỉ hay ép-buộc mà có.) Ngoài sự hiểu lầm ra, chúng mình không có gì để thù-ghét nhau. Những lời nặng nhẹ do những người nói qua nói lại làm tôi đau lòng, và tôi đoán cũng vì những lời đó, làm cho Phương tức-giận. (Chúng mình không nói thẳng với nhau - Ai cũng có tự-ái). Từ nay, nếu Phương không bằng lòng điều gì (vì người này nói, người kia nói), cứ hỏi thẳng tôi. Người tuyên-bố với thiên-hạ là thương Phương hết lòng, không thể là người nói những lời không hay về Phương được. Có phải vậy không?

Nếu Phương thấy lời yêu-cầu của tôi không quá đáng, nên để hoà-bình trở lại. Nếu không được như hai lần đầu chúng mình nói với nhau trên điện-thoại thì coi nhau như xa lạ. Riêng tôi, tôi vẫn bảo-vệ Phương ở khắp nơi, trong mọi trường-

hợp. Lúc nào tôi cũng coi Phương như người cùng cảnh-ngộ. Phải ở cùng cảnh-ngộ mới hiểu nỗi khổ của nhau. Ngoài ra, tôi không hề có ý-định nào khác...

*

Đọc đi đọc lại mấy lần, tôi vẫn sợ ý mình không đủ rõ. Bị hiểu lầm một lần, tôi không muốn chuốc tai-vạ lần thứ hai. Thương người ta, bênh-vực người ta, mà để người ta thù-ghét mình thì còn gì bẽ-bàng hơn.

Nhớ lại giây-phút gặp Phương, tôi thấy lâng-lâng niềm hi-vọng. Không thương nhau thì thôi, có gì đâu mà phải chống-đối. Một người có nét mặt hiền như Phương không tàn-nhẫn như vậy.

Tôi mở cửa bước vào Văn-nghệ Hội-quán vào khoảng chín giờ rưỡi. Chẳng khác gì Trời sắp đặt, tôi ngồi ngay trước mặt Phương. Cách nhau ba gang tay, không ai nói với ai. Những người chung quanh, quen cả tôi lẫn Phương. Nhưng không có người nào nghĩ tới việc giới-thiệu.

Người đàn ông bỏ áo ra ngoài quần, ngồi cạnh Phương, nói nhiều nhất. Ông ta đùa cợt với người ngồi đằng trước, cách tôi một ghế. Một lần có ý gán-ép với Phương, lời lẽ thiếu giữ-gìn.

Khi chương-trình nhạc và thơ bắt đầu, Phương chăm-chú nhìn lên sân khấu. Tôi ngồi xem báo dưới ánh đèn mờ. Thỉnh-thoảng đeo kính ngắm người trong mộng: Tóc Phương đen nhánh, dài vừa chấm vai. Mắt lớn và hiền. Miệng tươi, mũi thẳng. Phương có vẻ đẹp dịu-dàng và tươi-mát. Da trắng mịn, làm nổi bật chiếc áo đen. Dáng người vừa phải, không cao, không thấp. Có lẽ hơi gầy.

Trong lúc mọi người lắng hồn vào thơ nhạc, tôi tới quầy nước gọi bốn cốc chè thạch cho Phương, cho tôi, cho người ngồi cạnh tôi và bà vợ ngồi cạnh Phương.

Chương-trình văn-nghệ diễn-tiến không ngừng. Một phần vì tiết-mục yêu-cầu nên người nào cũng chăm-chăm-chú-chú theo dõi. Tối lượt tôi đã hơn mười hai giờ khuya.

Bài thơ tôi chọn có đầu đề là "Quế-Phương", cùng tên với Phương; tác-giả là Phương-Vân, cũng lại là Phương. Từng chữ từng câu khít-khao với những điều tôi ấp-ủ từ lâu:

Em là hương của quế,
Chưa gặp anh đã thương.
Em là hương của mộng,
Suốt đời anh vấn-vương.

Hương của quế dàu-dịu,
 Hương của mộng thanh-thanh.
 Thanh-hương hoà thanh-tiểu,
 Thế-gian tuyết-thanh-kiều.

Mùi thơm nhẹ-nhẹ tinh-tuyền cùng với nụ cười hiền-hoà làm Phương trở thành người có vẻ đẹp thanh-thoát trong-sạch nhất ở cõi đời này. Còn gì đẹp hơn!

Tôi nhìn Phương đến ngây-dại. Phương không biết!

*

- Anh à! Hôm nay mười lăm hay mười sáu?

- Mười lăm cũng được! Mười sáu cũng được! Miễn sao chúng mình ở bên nhau là được rồi. Em có thấy không? Trăng đẹp quá!

- Anh có vui không?

- Em là giấc mơ của anh. Ngoài em ra, anh không cần gì hết!

Tôi nắm tay Phương, kéo sát vào mình:

- Từ ngày mới lớn, anh mơ-ước được cầm tay người yêu thơ-thẩn dưới trăng. Bây giờ mới thành sự thực.

- Còn ngày xưa? Anh với chị Hương thương nhau lắm mà!

- Ngày mới gặp, ở Sài-gòn. Con nhà nề-nếp không được phép đi đêm. Lúc lấy nhau, bận làm bận ăn. Chỉ có một lần đứng dưới trăng. Ở trên sân thượng. Hương bỗng thằng con đầu lòng, kể chuyện hồi còn bé, phải bế em y hệt như bế con lúc bấy giờ. Thằng đó giáp út, phá lắm, không chơi với trẻ con lối xóm được, nên phải lấy trăng dọa nó. Lần nào nó cũng sợ, úp mặt vào vai chị. Chỉ một lúc sau là ngủ.

- Anh có cầm tay chị ấy không?

- Người ta đang bế con, làm sao mà cầm tay cầm chân được. Ngã nó thì sao!

- Anh có bế con không?

- Có chứ! Đứa thứ hai xán anh lắm. Anh nuôi nó từ nhỏ tới lớn. Đứa lớn xán mẹ. Thành ra Hương phải bế nó nhiều hơn. Còn em thì sao?

- Một đứa xán ít, một đứa xán nhiều.

- Em thương đứa nào hơn?

- Thương đều. Nhưng nói thực lòng thì em chiều đứa xán nhiều. Đứa nào gần nhiều thì được nhiều.

Bỗng Phương ngừng lại:

- Anh à! Có thấy tay em lạnh không?

- Tay em trong tay anh làm sao mà lạnh được!

- Được chứ! Tay này nè!

Tôi cầm cả hai tay Phương. Rõ-ràng một bên lạnh, một bên ấm. Tôi cởi áo ngoài khoác cho Phương. Phương áy-náy:

- Ấm em thì lạnh anh! Tội-nghiệp anh! Có lạnh lắm không?

Giọng nói êm-nhẹ và trùu-mến làm tôi bồi-hồi:

- Không sao! Anh sợ nóng, không sợ lạnh. Được cầm tay người yêu thơ-thần dưới trăng có khác gì lạc vào cõi tiên. Ở cõi tiên, không có nóng, không có lạnh.

- Phương thấy lạnh!

- Tại da em là da tiên, mỏng mảnh mong-manh, nõn-nà, yếu-ớt quá nên mới thấy lạnh.

Tôi đưa tay Phương lên môi:

- Tay em lạnh, nhưng êm-ái thơm-tho vô-cùng!

- Anh à! Có phải mình đang mơ không?

- Anh không biết!

- Có cách nào để biết là mình mơ hay không mơ?

- Hồi còn nhỏ, nhiều khi mơ anh không biết là mình đang mơ hay là đang sống thực ở ngoài đời. Có lẽ thực quá nên mới ngỡ không phải là mơ. Anh nghĩ bụng: cắn một cái thực mạnh sẽ biết liền. Có lần anh cắn mạnh quá, lúc tỉnh còn thấy vết răng ở tay.

- Bây giờ anh có muốn thử không?

- Thử thế nào?

- Dùng cách của anh. Anh cắn em một cái. Em cắn anh một cái.

- Ai cắn ai trước? Hay cắn cùng một lúc? Em muốn thử thì thử. Anh không muốn thử. Lỡ mơ thực thì sao. Tỉnh dậy tiếc lắm. Anh không muốn tỉnh. Anh không muốn ra khỏi giấc mơ thần-tiên của anh. Em là tiên của anh, em là người trong mộng của anh. Em biết không?

- Thực không anh?

Bàn tay nhỏ-nhỏ mềm-mại bóp vai tôi, bóp gáy tôi, làm tôi có cảm-giác như bay bổng. Phương kéo tôi xuống thấp một tí, áp má vào môi tôi.

Hương thơm của quế thoang-thoảng.

Hải-Vân